

Arrest

nr. 140 968 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 mei 2014 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Deze aanvraag gaf op 6 november 2014 aanleiding tot een *beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten* (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2014 werd ingediend door:

Naam: T. (...) Voornaam: H. (...) Nationaliteit: Turkse Geboortedatum : 01.01.1972 Geboorteplaats: Celtik

Identificatienummer in het Rijksregister: 72.01.01-969-35

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van ACV-Puurs voor waaruit blijkt dat zij in de maanden februari-april 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan er geen rekening gehouden worden met het voorgelegde document in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij toelicht als volgt :

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat niet voldaan werd aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Minister stelt dat mevrouw O. (...) niet aantoonde actief op zoek te zijn naar werk.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

De beslissing d.d. 6.11.2014 stelt: 'Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van ACV- Puurs voor waaruit blijkt dat zij in de maanden februari-april 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan er geen rekening gehouden worden met het voorgelegde document in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.'

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.' 1. Huwelijk Verzoeker is gehuwd met mevrouw N. O. (...), een burger van de Unie.

2. Aanvraag gezinshereniging

In het kader van gezinshereniging heeft verzoeker op 13 mei 2014 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote mevrouw O. (...). Bij beslissing d.d. 6 november 2014 – betekend op 12 november 2014 – werd verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd hem het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Inkomsten van mevrouw N. O. (...)

De bestreden beslissing stelt dat mevrouw O. (...) voor de maanden februari-april 2014 een werkloosheidsuitkering ontving en dat zij niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk. De wet stelt immers dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenote kan bewijzen dat zij actief werk zoekt.

Dit strookt echter niet met de werkelijkheid.

De echtgenote van verzoeker is wel degelijk actief op zoek naar werk gegaan.

Zij voegt de bewijzen – zijnde diverse sollicitaties – hiervan onder stuk 2. Mevrouw O. (...) zoekt immers onafgebroken naar werk.

Bij de aanvraag gezinshereniging werd verzoeker echter niet meegedeeld dat bewijzen dienden bijgebracht te worden van de zoektocht naar werk.

Bijgevolg heeft verzoeker enkel de bewijzen van bestaansmiddelen van zijn echtgenote overgemaakt.

Verzoeker zou op eenvoudig verzoek de nodige bewijzen bijgebracht hebben. Er werd hem echter niets gevraagd.

4. Besluit

Uit bovenstaande blijkt dat wél voldaan zou geweest aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet indien verzoeker op de hoogte gebracht was van het feit dat hij bewijzen van een actieve zoektocht naar werk door zijn echtgenote diende bij te brengen.

5. Zwangerschap mevrouw O. (...)

Verzoeker en zijn echtgenote zijn thans in verwachting van hun eerste kindje. De bevalling is voorzien voor 12 maart 2015 (stuk 3).

6. Integratie in België

De motivering uit de bestreden beslissing is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker.

Inmiddels woont verzoeker reeds geruime tijd in België en is het centrum van zijn belangen intussen in ons land gevestigd.

Hij wenst alhier door het leven te zoals elke andere medeburger.

Ingevolge zijn huwelijk met mevrouw O. (...) en zijn nakende vaderschap is het voor verzoeker onmogelijk terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar te kunnen indienen gelet op het feit dat deze procedure daar lange tijd in beslag kan nemen.

Het zou onmenselijk zijn voor verzoeker om zijn hoogzwangere echtgenote hier in België achter te laten. Het leven van verzoeker speelt zich in België af.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.³

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, nu blijkt dat wél voldaan zou zijn aan de voorwaarden indien de Minister het nodige onderzoek verricht zou hebben. De Minister heeft dus niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing genomen.

Verzoeker zou immers op eenvoudig verzoek de nodige documenten bijgebracht hebben.”

2.1.2. Na de aangevoerde rechtsnormen theoretisch geduid te hebben, voert verzoeker als concrete grief aan dat zijn echtgenote wel degelijk naar werk zoekt – hij legt daartoe stukken neer – en dat de verwerende partij nagelaten heeft om haar uit te nodigen bewijzen van de zoektocht naar werk voor te leggen. Verzoeker geeft daarmee aan de motieven van de bestreden beslissing te kennen, zodat aan het doel van de formele motiveringsvereiste is voldaan.

Voor zover verzoeker de materiële motieven van de bestreden beslissing betwist, dient vooreerst verwezen te worden naar de toepassing van de wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing gestoeld is.

2.1.3. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter in samenhang gelezen met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, voorziet aldus in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische echtgenoot van een Belg, op voorwaarde dat deze vreemdeling met de Belg komt samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, zij over behoorlijke huisvesting beschikken en op voorwaarde dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bewoordingen van beide artikelen blijkt dat de niet-Belgische echtgenoot enkel als familielid van een Belg (in samenlezing met

artikel 40ter van de vreemdelingenwet) in aanmerking komt indien deze aan alle gestelde voorwaarden voldoet. Het gaat om cumulatieve voorwaarden voor het erkennen van het verblijfsrecht. Het niet voldoen aan één van deze voorwaarden is dan ook voldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

2.1.4. De gemachtigde stelde in de bestreden weigeringsbeslissing vast dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet: de Belgische referentiepersoon geniet een werkloosheidsuitkering en bewijst niet dat zij actief op zoek is naar werk.

Wat betreft de stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt ten bewijze van het feit dat zijn echtgenote actief naar werk zoekt, stelt de Raad vast dat in het kader van zijn annulatiebevoegdheid ex artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, de beoordeling van de bestreden beslissing geschiedt op basis van de gegevens waarvan de verwerende partij kennis had of kon hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat deze stukken ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd, zodat de verwerende partij dan ook niet kan worden verweten met deze stukken geen rekening te hebben gehouden. De Raad is bij het uitoefenen van zijn toetsingsbevoegdheid conform artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bestuur. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

2.1.5. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren. Verzoeker wordt geacht de voorwaarden te kennen die verbonden zijn aan de afgifte van de aangevraagde vergunning, in casu de verblijfskaart. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt zeer duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel als bestaansmiddel wordt aanvaard in zoverre de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Verzoeker kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde er toe gehouden was om bijkomende stukken op te vragen nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan bij verzoeker ligt.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Dat de gemachtigde vervolgens besluit dat de voorgelegde werkloosheidsvergoeding niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen, komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

Verzoeker weerlegt deze vaststelling ook niet, hij toont niet concreet aan dat de referentiepersoon wel degelijk op het ogenblik van de thans bestreden weigeringsbeslissing zou bewezen hebben actief op zoek te zijn naar werk. Nu blijkt - en de verzoeker ook het tegendeel niet aantoonde - dat ten tijde van de bestreden beslissing geen andere inkomsten van verzoekers echtgenote voorlagen, volstaat deze vaststelling om het oordeel dat de verzoeker niet aantoonde dat zijn Belgische echtgenote beschikt over de wettelijk vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dus de weigeringsbeslissing te schragen.

Waar verzoeker thans bij het verzoekschrift een aantal nieuwe stukken voegt teneinde de Raad te overtuigen dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk zodat zijn aanvraag wel aan de voorwaarden van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet, kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van de in het middel aangevoerde schendingen.

Met betrekking tot de zwangerschap van zijn echtgenote voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een ongedateerd doktersbewijs (stuk 3). Er blijkt niet dat verzoeker dit stuk ter kennis heeft gebracht van het bestuur, bovendien wordt niet ingezien op welke wijze dit stuk er toe strekt aan te tonen dat verzoeker alsnog zou voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Ook wat betreft het door verzoeker aangevoerde argument met betrekking tot zijn beweerde integratie in de Belgische samenleving, ziet de Raad niet in hoe dit kan leiden tot de vaststelling dat verzoeker zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij toelicht als volgt :

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw N. O. (...), een burger van de Unie. Zij verwachten thans hun eerste kindje waarvan de geboorte voorzien is op 12 maart 2015.

Zijn hele leven speelt zich in België af.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor zijn verzoeker om zijn hoogzwangere echtgenote hier in België achter te laten. Vanzelfsprekend wenst hij aanwezig te zijn bij de geboorte.”

2.2.2. Met betrekking tot het door artikel 12 van het EVRM gegarandeerde recht op huwen dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het recht op huwen te belemmeren. Bovendien blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker is gehuwd.

Met betrekking tot het recht op het uitoefenen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, houdt de Raad zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privé-leven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijft houdt, Turkije, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

Waar verzoeker met betrekking tot de verwijdering betoogt dat zijn echtgenote hoogzwanger is en binnen een korte termijn zal bevallen, maakt hij niet aannemelijk dat hij om deze reden geen verlenging van de termijn van het bevel van het grondgebied te verlaten zou kunnen bekomen, noch dat hij hierom heeft verzocht op grond van artikel 74/14, vierde lid van de vreemdelingenwet. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT